

Mahmûd Derviš

JA SAM JÛSUF, OČE

Ja sam Jûsuf, oče moj!
Oče moj, rođena me braća ne vole
Ne žele me među sobom, oče moj

Napadaju me bacajuć se na me kamenjem i riječima
Žele da umrem da bi me mrtva hvalili
I zatvoriše pred mnom vratnice tvoje kuće
I otjeraše me s polja
Oni otrovaše moje grožđe, moj oče
Polomiše mi igračke, oče moj

Lahor se zaigra s mojom kosom
Upadoše i okomiše se i na me i na te
Ta šta im je, oče moj?
Leptiri se spuštali na moje rame
klasje povijalo prema meni
ptice slijetale na moj dlan
Pa šta im to učinih, oče moj
Zašto ja?

Ti me nazva Jûsufom, a oni me baciše u bunar
I okriviše vuka
Vuk je samilosniji od moje braće
Oče moj! Pogriješih li prema nekom kad rekoh:
Vidjeh jedanaest zvijezda, Sunce i Mjesec, vidjeh ih klanjat mi se nice